

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιβ΄ 16-21)
(22-11-2020)

Θέμα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ὅπως ἀκούσαμε, εἶναι ὁ πλοῦτος, ἡ μεγάλη δύναμις καὶ θεότητα τοῦ παρόντος κόσμου. Θὰ λέγαμε καλύτερα πὼς τὸ θέμα τῆς παραβολῆς δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ ἡ λατρεία τοῦ πλούτου, ἡ προσκόλλησις τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτόν. Εἶναι τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο συναντῶνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι καὶ πτωχοί. Οἱ πλούσιοι δὲν θέλουν νὰ χάσουν τὸν πλοῦτο πὸν κατέχουν καὶ οἱ πτωχοὶ ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἀποκτήσουν. Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν κάνει ἀπλῶς ἓνα κοινωνικὸ κήρυγμα, γιὰ νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο. Ὁ Χριστὸς ὅταν ἀναφέρεται στὸν πλοῦτο, μιᾶ γιὰ ἀπόλυτη ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Οὔτε τὰ καταδικάζει οὔτε τὰ δικαιώνει. Μιλάει μόνο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σχετίζεται ὁ ἄνθρωπος μὲ αὐτὰ καὶ τὸν κίνδυνο πὸν διατρέχει ἀπὸ αὐτὰ.

Στὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀφροσύνη ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐπειδὴ θέλει τὸν ἄνθρωπο κύριο καὶ διαχειριστὴ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι δοῦλο τους.

Ἡ παραβολὴ ἀφορᾷ στὴν καθημερινότητα τῆς Γαλιλαίας. Ἐνας ἄνθρωπος, πλούσιος ἤδη, βλέπει τὴ γῆ του νὰ εὐφορεῖ. Ὅχι κάποια κτήματά του ἀλλὰ ὅλη ἡ χώρα του ἀφθονοῦσε ἀπὸ σιτάρη καὶ ἄλλα ἀγαθὰ. Στὴ διήγησις τοῦ Χριστοῦ δὲν γίνεται κανένας ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸν μέχρητῶρα κόπο τοῦ πλουσίου γαιοκτήμονα γιὰ τὰ ἀγαθὰ πὸν ἀπέκτησε. Οἱ ἀκροατὲς τοῦ Χριστοῦ γνώριζαν καλὰ ὅτι στὴ Γαλιλαία αὐτοὶ πὸν κατέχουν τὴ γῆ ἔμεναν στὶς πόλεις καὶ τὰ κτήματά τους τὰ δούλευαν ἀντὶ ἐλάχιστης ἀμοιβῆς ἐργάτες. Καὶ στὴ γεωργία τίποτα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀστάθμητους παράγοντες, πὸν μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐλέγξει. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς μας λοιπὸν φαίνεται νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ ὄχι καὶ τόσο ἀναμενόμενη εὐφορία καὶ δὲν εἶναι κατάλληλα προετοιμασμένος.

Ἡ πρώτη ἀντίδρασίς του δὲν εἶναι νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸ οὔτε νὰ προσφέρει τοὺς πρώτους καρποὺς στὸν Ναὸ οὔτε στὴν ἐλεημοσύνη τῶν πτωχῶν, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο. Προτοῦ κᾶν θερίσει, διαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀποφεύγοντας ἀκόμα καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς φίλους του. Διερωτᾶται λοιπὸν «τί ποιήσω...», συνειδητοποιῶντας ὅτι δὲν ἔχει τόσες ἀποθῆκες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσει τὸν πλοῦτο του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου· νὰ θεωρεῖ πὼς ὅ,τι κατακτᾶ γιὰ τὸν ἑαυτό του μπορεῖ νὰ γεμίσει τὴν ὑπαρξή του, νὰ ικανοποιήσῃ τὴ δίψα του γιὰ ζωὴ, γιὰ πληρότητα, γιὰ εὐφροσύνη, γιὰ ἀθανασία. Ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς μας θεωρεῖ πὼς ἡ συγκέντρωση ἀγαθῶν καὶ πλούτουμποροῦν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν εὐφροσύνη καὶ μακροζωία, «ψυχὴ μου ἔχειςπολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίνε, εὐφραίνου». Ἐξαρτᾶ τὴ ζωῆ του καὶ τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ χρῆση τῶν ἀγαθῶν.

Ὅμως ἡ εὐημερία καὶ ὁ καταναλωτισμὸς δὲν εἶναι εὐτυχία, ὅταν ἡ ζωὴ διεκδικεῖται ἀτομικά. Μόνος του βυθίστηκε στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου, ἀφοῦ τὸ ἄγχος γιὰ τὴ συγκέντρωση τοῦ πλούτου τὸν ὀδήγησε στὴν ἀπομόνωσή του ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς χαρακτηρίζει τὸν πλούσιον ὡς ἄφρονον.

Σήμερα, ὅπως καὶ κάθε ἐποχὴ, ὁ κόσμος περνᾷ κρίση. Τὸ αἶτιον τῆς κρίσης πάντα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι πίστεψαν πὼς, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀδιαφορῶντας ἂν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ ἀνέχεια καὶ πείνα.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

«Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμᾶίνεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ» λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφροσύνη σκορπίζει τὴν καταστροφὴν στὴ ζωὴ καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ προορισμὸς μας εἶναι οὐράνιος. Ἡ μέλλουσα οὐράνια πατρίδα εἶναι ἡ μένουσα καὶ μᾶς περιμένει. Ἐκεῖνη κρύβει γιὰ μᾶς τὰ ἀγαθὰ. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ὅσο ζοῦμε πάνω στὴ γῆ νὰ ἀγαποῦμε μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν τοὺς συνανθρώπους μας, διότι αὐτοὶ θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸν Θεόν. Μόνονι μας δὲν θὰ φθάσουμε ποτέ.

Ἀληθινὸς Χριστιανὸς χωρὶς ἀδελφοὺς δὲν ὑπάρχει. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς καὶ ἡ ἰσορροπία μαςστὸν κόσμον.

[dkpdf-button]